

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ОДРЖАНА ТРАДИЦИОНАЛНА НОВОГОДИШЊА КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА НОВИНАРЕ

Тања Шљивар нова директорка Дrame

Традиционална новогодишња конференција за новинаре, одржана је у уторак 25. децембра у фoа-реу Друге галерије, а том приликом, в.д. управника Народнoг позоришта Ивана Вујић представила је нову директорку Дrame Тању Шљивар.

У увoднoм делу, Ивана Вујић, којој је ово био први сусрет са новинарима oткaдa је, пре нешто више од месец дана (21. нoвeмбpa) oдлуком републичкe Влaдe пoстaвљeнa нa чeлo Нарoднoг пoзoриштa, пoдсетилa је нa рeзултaтe oствaрeнe тoкoм 2018. гoдинe истaкaвши дa је у тoм пeриoду извeдeнo укупнo

дeвeт пpeмијeрa.

У Дrame је oствaрeнo сeдaм пpeмијeрa - „Oжaлoшћeнa пoрoдицa“, „Дeвeдeсeтe“, „Дoм Бeрнaрдe Албe“, „Бoливуд“,

„Плутo“ (кoпpoдукцијa сa нaциoнaлним тeaтpoм Грчкe), „Бaлкaнски шијун“ и кaо oблик пeрфoрмaтивнoг рaдa „Тoпoгpaфијa рaјa“ у кoпpoдукцији сa

Крaљeвским драмским пoзoриштeм „Дрaмaтeн“, у Бaлeту јeднa - „Хaзaрски рeчник - лoвци нa снoвe“ (кoпpoдукцијa сa Oпeрoм и тeaтpoм „Мaдлeниaнум“), дoк је у Oпeри билa пpeмијeрa „Aндрe Шeнијeрa“ и oбнoвa „Пeпeљугe“.

Упpaвницa је нaглaсилa дa су у прeтхoдних 365 дaнa рeализoвaнa брoјнa успeшнa гoстoвaњa и учeшћa нa фeстивaлимa у зeмљи у инострaнству, пoслaвљeнo је нeкoликo знaчajних јубилeјa, oтвoрeнe су

тpи излoжбe у Музeју Нaциoнaлнoг тeaтpa...

Тaкoђe, oсврнулa сe и нa брoјнe дoгaђaјe кoји су oдржани нa oбe сцeнe Нарoднoг пoзoриштa, a пoсeбнo је истaклa дa је oд 9. дo 13. јулa, нa Вeликoј сцeни, први пут у истoрији српскoг пoзoриштa, oдржaн Свeтски кoнгрeс Мeђунaрoднe фeдeрaцијe зa пoзoришнa истрaживaњa.

Пpeдстaвљaјући у друштвoу свoјих сaрaдникa (дирeктoркe Oпeрe Јaсминe Трyмбeтaш Пeтpoвић, в.д. дирeктoрa Бaлeтa Кoнстaнтинa Кoстјукoвa и дирeктoрa Музeјa Дрaгaнa Стeвoвићa) нoву дирeктoркy Дrame Тaњу Шљивaр, Ивaнa Вујић је oцeнилa дa је oвa вишeстpукo нaгрaђивaнa и признaтa драмскa списaтeљицa „извaнрeднa у свим пoљимa дeлoвaњa“.

(нaстaвaк нa стр. 4 и 5)

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

❄️ Традиционални ❄️
**НОВОГОДИШЊИ
ГАЛА КОНЦЕРТ**
— Велика сцена —
Недеља, 13. јануар 2019. у 20 сати

ИМЕНОВАН НОВИ УПРАВНИ ОДБОР

Влада Републике Србије на седници одржаној 20. децембра именовала је нови Управни одбор Народног позоришта у Београду. Председник Управног одбора биће позоришни продуцент, управник Задужбине „Илије М. Коларца” – Београд Јасна Димитријевић. За чланове су именовани редовни професор Факултета музичке уметности у Београду и оперски певач Никола Мијаиловић, примабалерина, оснивач Плесне школе „Ашхен Атаљанц” Београд Ашхен Атаљанц, доцент на Правном факултету у Београду Универзитета у Београду др Филип Бојић, дистрибутер за кинематографију, менаџер у култури са огромним искуством у маркетингу и комуникацијама у култури, оснивач „Fame solutions” Београд Марко Чкоњевић и из редова запослених у Народном позоришту – солиста Балета Дејан Коларов и дипломирани правник Јасна Нуховић. „Именованем чланова Управног одбора, настављено је конституисање управе Народног позоришта, које треба да модернизује наш национални театар, уведе богатију и разноврснију продукцију, оствари снажнију међународну сарадњу и копродукцију и развије образовне програме. Уз модернизацију рада, неопходно је унапређење услова рада, што укључује обнову дела инфраструктуре и бољу организацију рада”, наведено је у саопштењу републичке Владе.

Р.П.Н.

ЈУБИЛАРНА НАГРАДА ПКС

У оквиру свечане седнице Скупштине Привредне коморе Србије, одржане 14. децембра, додељена су признања за 2018. годину, компанијама и појединцима који су својим ангажовањем и резултатима пружили велики допринос развоју српске привреде, а међу награђенима је и Народно позориште у Београду. Додељено је укупно 67 признања у три категорије, као и три посебне награде, а нашој Кући припала је Јубиларна награда Привредне коморе Србије за 150 година постојања. Управници Народног позоришта у Београду Ивани Вујић Награду је уручио председник Скупштине Привредне коморе Србије Милош Ненезић. Признања су установљена 24. јануара 1969. године одлуком тадашње Скупштине Коморе, а добитници су увек били они који су се својим радом, ангажовањем и резултатима истакли као најуспешнији и најбољи и који су се наметнули као лидери.

М.Б.

СРЕЂЕНА ПРЕДЊА ФАСАДА

Народно позориште у Београду са поносом објављује да су 24. децембра успешно завршени радови на предњој фасади зграде Националног театра. По први пут, предња фасада је јасно обележена на српском и енглеском језику и захваљујући томе наши грађани, као и гости који ће бити у Београду током новогодишњих празника, могу препознати зграду поред које пролазе. Подсећања ради, Народно позориште и фасада зграде, претрпели су знатна оштећења током Првог и Другог светског рата, а последња права свеобухватна реконструкција извршена је у периоду од 1987. до 1989. године. Такође, у оквиру планираних радова у овој години урађено је и амбијентално осветљење зграде. У међувремену, наставља се рад на осталим деловима фасаде из Доситејеве и Француске улице.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ | СОПРАН САЊА КЕРКЕЗ, ПРВИ ПУТ У УЛОЗИ ПУЧИНИЈЕВЕ

Волим искреност, не само

После Лучије од Ламермура, Виолете Валери, Ђилде, Ане Болен, Одабеле, Адиде, Аиде, Микаеле, Абигаиле, Леоноре, Норме... првакиња Опере Народног позоришта у Београду Сања Керкез том низу најзахтевнијих рола сопранског фаха придружила је ових дана и Тоску. Чувену Пучинијеву хероину, насловну јунакињу његове истоимене музичке драме у три чина, први пут у својој богатој и веома успешној каријери дочарала је 26. децембра на Великој сцени, под диригентском управом Дејана Савића. У овом ремек-делу оперске уметности, насталом по либрету Луиђија Илике и Ђузепеа Ђакозе, а на основу истоимене драме Викторијена Сардуа, у улози романтичног, слободољубивог и заљубљеног сликара Марија Каварадосија наступио је тенор Душан Плазинић, док је лик бескрупулозног шефа полиције, барона Скарпије, тумачио баритон Вук Зекић.

„Сваки уметник би требало, као прво, да слуша себе изнутра и да буде свестан својих тренутних могућности и максимума. То, свакако, годинама расте. Ако се на правиан начин опходите према свом гласу и ако на правиан начин одабирате репертоар, онда улоге саме иду једна за другом, односно долазе по неком свом реду”, објашњава наша саговорница, на почетку интервјуа за „Позоришне новине”, разлоге због којих је тек сада, после скоро три деценије колико се бави овим послом, одлучила да пева Тоску и напомиње: „Та улога, после свих оних драмских које сам имала пре ње, као што су Аида, Леонора, Одабела... представља само нову степену за неку нову, следећу, ролу коју бих желела да певам. Прва од њих је Леди Магбет.”

● По чему се Тоска, та страствена и импулсивна дива, али и оличење љубави и храбрости, издваја од свих оних великих сопранских рола које сте певали до сада?

Посебно ми се допада њен темперамент, та њена одлучност да буде то што јесте и да исказе

своје мишљење без обзира на опасности у окружењу у којем се налази. Она при-

Певач увек мора да има јаку самоконтролу, нарочито кад дође до тих неких, рекла бих, екстремних режиских ситуација на сцени у којима има, као што је случај управо овде, у том другом чину, и физичких обрачуна. У таквим ситуацијама, а да би све то вокално изнели на прави начин, неопходно је да умете себе да обуздате у тим емотивним изливима.

Управо због таквих и сличних ситуација, ја сам увек, за сваку своју улогу, доста времена издвајала за вокалне припреме, јер без тога певач се осећа несигурним на сцени. Без добре вокалне припреме, он није у стању да на сцени да било какву глумачку импресију. Најбитнија

фото Милош Лукић

Осим Сање Керкез, Плазинића и Зекића, у овој мелодрамајичној и џрајичној сјторји о љубави, сјрасји, ојсе-сији, али и џиранији, злу, корујији и моћи, шјо је исјовремено чини и својеврсним јолијичким џрилером, улоје су осјварили и Михаило Шљивић (Црквењак), Вук Мајић (Анђелоји), Дарко Ђорђевић (Сјолејта), Гаврило Рабреновић (Шароне), Свејто Касјрајовић (Тамничар) и Милица Лалошевић (Пасјир). Сјенојраф је Мираш Вуксановић, косјимојраф Кашарина Грчић, док је видео јродукију урадио Пејтар Анјоновић. Било је ово 24. извођење ше ојере чија је јремијера одржана 2. ајрила 2014. јодине у режји јосјта из Скојља Дејана Прошева.

је самоконтрола и искреност у даатој околности. Та два сегмента се појачавају и расту током каријере. Некад је јаче једно, некад друго, али је најбоље кад дођу у неку приближну раван. Е, кад

ХЕРОИНЕ ФЛОРИЈЕ ТОСКЕ

на сцени него и приватно

дође до тога, то је оно што зове-мо самопоуздањем. Оно се добија годинама, а не преко ноћи. То се стиче искуством и то је оно што, заправо, и раздваја зрелог од младог уметника.

- **Бројни оперски познаваоци сагласни су у оцени да је Тоска музиком и својим дивним гласом нашла избављење. Дакле, музика као грана уметности, која има широк спектар утицаја на људе, неким служи као мотив и смисао за све што их окружује, јер развија оно најбоље у њима и то извлачи на површину. Шта, у том смислу, покушавају у вама?**

Мој цео живот је везан за музику. Музика је нешто што мене чини бољом особом, што ме оплећењује и сваког тренутка подстиче на развој у смислу да будем још боља него што јесам, не само на сцени, него и приватно. Људе око себе никад не гледам ни да су више вредни ни мање. Сматрам да смо изнутра сви једнаки. То је, заиста, суштина свега. Све ове жене, које сам тумачила на сцени, изнутра су једнаке, али су их спољне околности довеле до тога да се карактерно разликују.

- **То ваше тумачење, односно певање одликује, пре свега, чист израз и сценска искреност?**

То је једини језик који је препознатљив. Све остало је толико провидно, нестално и пролазно. У том смислу, не знам да ли бих могла да живим свој живот, ни приватан, ни уметнички, а да није искрен.

Вашу искреност на сцени нецени само публика, то ради и стручна јавност. Колико је реч критике, како позитивна, тако и она друга, битна за развој једног певача?

Свакако да су обе добро дошле, али под условом да су стручне. Нажалост, ми овде код нас, у Србији, немамо адекватну музичку критику која би уметнику указала на неке његове мањкавости и натерала га да буде још бољи. Код нас се, обично, пишу пристрасне, празне, ласкаве приче и од тога, заиста, нико нема никакве користи. За мене је добра само она критика која је искрена и стручна.

- **Недавно сте у Македонској опери и балету гостовали у насловној улози у Вердијевој „Травијати“. Какве утиске носите са тог наступа?**

Ја сам већ две и по деценије, са

малим прекидима, редован гост те Куће и сваки пут носим најлепше утиске. Тамо сам се већ, могу слободно то и да кажем, одоматила јер сам у том периоду тумачила, заиста, веома много улога, укључујући и Виолету Валери коју певам већ пуних 18 година.

- **С том ролом, осим на матичној сцени, где већ годинама одушевљава београдске љубитеље опере, последњих неколико сезона очарали сте и загребачку публику редовним гостовањем на сцени Хрватског народног казалишта. Стиче се утисак да је Виолета Валери, на неки начин, заправо улога која је**

десетак година, и сигурно је да су се код многих појавиле неке сумње у смислу да ли ћу моћи да је савладам, да ли је рано да је певам, можда би, ипак, требало да је оставим за неки каснији период... С друге стране, имала сам одређено искуство, јер је иза мене било већ десет година проведених на сцени и велики број значајних улога које сам отпевала.

- **Слушали сте свој инстинкт и, наравно, нисте погрешили?**

Да, послушала сам себе и данас, са ове дистанце видим да сам потпуно била у праву. Тај мој инстинкт ме никад није преварио. И у том смислу, то је била

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

обележила досадашњи део ваше каријере?

Она је, свакако, била прекретница у мојој каријери у тренутку када сам дебитовала са њом, а то је било 8. марта 2000. године, овде у Народном позоришту. Тада, радећи на тој улози, научила сам да не би требало да слушам никога осим себе. Ако би правилно неко поређење, у смислу комплексности и захтевности те улоге, оно што је Отело за тенора, то је Виолета за сопрана. Ја сам у том тренутку, када сам одлучила да је певам први пут, имала три-

прекретница. Дакле, да треба да слушам искључиво себе и да следим свој инстинкт. Моја Травијата је данас, у односу на ону од пре 18 година, потпуно другачија. Према њој имам другачији приступ. Ми се свакодневно мењамо, мењају се наше мисли, ставови, наш физички изглед... Па, зашто се онда не би мењао и наш поглед на репертоар. Та улога, као и све оне пре и после ње, заслужне су за оно што ја данас јесам. Свака од њих, на свој начин, била је значајна за мој уметнички развој.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈАНУАР 2019.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

• ИЗЛОЖБА
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ИЗЛОЖБА
Никола Митић – баритон 20. века
аутор Драган Стевовић
(Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије)

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

10. 1 | 18.00
Студенти виолине
класа Маје Јокановић

17. 1 | 18.00
Студенти виоле
класа Немање Марјановића

28. 1 | 18.00
Камерни дувачки ансамбли
класа Игора Лазића

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

18. 1 | 19.30
Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и
Нине Ћосић (обоа)

ОТВОРЕНА ВРАТА

19. 1 | 12.00

МУЗИКА КЛАСИКА

31. 1 | 18.00
Додела годишњих награда ревије „Музика класика“

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

„НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У 10 ЧИНОВА“

Поводом обележавања 150 година постојања Народног позоришта, Културно-уметнички програм Радио-телевизије Србије припремио је документарно-играни серијал „Народно позориште у 10 чинова“, који се емитује од 21. новембра сваке среде на Другом програму од 20 часова. Придружујући се овом пројекту, РТС Издаваштво је објавило књигу која поред сценарија свих епизода садржи велики број фотографија и одабране слике из серијала. На промоцији, одржаној 18. децембра у Галерији РТС-а, говорили су редитељ Мишко Милојевић, сценаристкиња Тамара Барачков, писац Вуле Журић, уредник РТС Издаваштва Драган Инђић и уредница редакције за културу Данијела Пурешевић. Књига садржи библиографију коришћене литературе и заснива се на егзактним подацима о историји Народног позоришта. Она представља поуздан водич за истраживаче, писце и историчаре културе који прате историју Народног позоришта. Свака од десет епизода постављена је у различитом кључу, другачијег драматуршког и редитељског изрази.

Р.П.Н.

АУДИО КЊИГА „ШЕКСПИР: СОНЕТИ“

Промоција аудио књиге „Шекспир: сонети“ одржана је 5. децембра у Музеју Народног позоришта у Београду. То јединствено издање, које је одлуком релевантног колегијума уврштено у библиотечки фонд Српске академије наука и уметности, заједнички потписују Јелисавета Милојевић са Филолошког факултета и глумац Народног позоришта Хаџи Ненад Маричић. Састављена од 53 сегмента, од којих је 51 Шекспиров сонет, ова аудио књига у трајању од 72 минута представља заиста велики подухват у нашем издаваштву чиме се не могу похвалити ни много развијеније културе. У новом преводу професорке Милојевић и изванредној интерпретацији Маричића пред слушаоцима се налазе сонети непролазне уметничке вредности, са ванвременским порукама које преносе.

М.Б.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ЈОВАН ВЕСЕЛИНОВИЋ, ПРВАК БАЛЕТА

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Важно је имати визију и циљ

Већ дуго низ година, првак Балета Народног позоришта у Београду Јован Веселиновић својим врхунским професионалним односом и интерпретацијама на високом техничком нивоу главних и насловних

игра у алтернацији са колегом Јовицом Бегојевим.

„Веома волим овај наслов, јер је то једна од оних представа које доказују да класични балет није, како то неки воле да тврде, забава за елиту или нешто конзервативно и превазиђено, већ тачно оно

почетку каријере, јер је то сигуран знак да смо нешто урадили веома добро и квалитетно и да смо на добром путу. Оне, у сваком случају, делују веома позитивно на нас“, сматра наш саговорник и открива да више воли класични, него савремени балет.

„То је мој стил, он ми више прија и, на крају крајева, за то сам се и школовао. Кад сам кренуо да се бавим балетом, мој циљ је био да postanем члан Народног позоришта управо из разлога што је класичан балет основа његовог репертоара. Наравно, обожавам и неокласику, нарочито у последње време. Сада сам зрелији и искуснији, па захваљујући томе могу много боље да изведем и неке уметничке ствари, а не само техничке“, сматра Веселиновић, који на сцени матичног театра, осим у „Крцку Орашчићу“ игра главне улоге и у балетима „Евгеније Оњегин“, „Лабудово језеро“, „Жизела“, „Дон Кихот“, „Бајадера“, „Успавана лепотица“, „Дама с камелијама“, „Александар“...

Плес и таленат за балет уметницима попут Веселиновића, осим играња у представама, несумњиво пружају и могућност остваривања каријере на неким другим пољима, попут педагогије или кореографије. И ту се, наравно, наш саговорник исказао. Наиме, пре скоро три године, 28. фебруара 2016., на Сцени „Раша Плаовић“, у његовој кореографији с великим успехом премијерно је изведен балет „Пушкин“, инспирисан животом тог славног руског књижевника, а од септембра ове године, Јован своје богато искуство преноси ученицима Балетске школе Националне фондације за игру.

„Имам две класе ученика, дипломце и први разред. У потпуности сам задовољан оствареним резултатима које сам, за тако кратко време, постигао са њима“, поносно истиче Веселиновић који је рођен 2. новембра 1982. у Београду.

У родном граду је похађао балетску школу „Лујо Давичо“, а потом се четири године школовао у Монте Карлу на Академији класичног балета „Принцеза Грејс“ где је дипломирао у класи Марике Безобразове. Недуго после тога, 2004. године, запослио се у Народно позоришту у Београду.

„Веома сам задовољан оним што сам постигао током досадашње каријере. Већ дуго година сам на врху, опстајем на њему, одиграо сам велики број главних улога, ‘носим’ репертоар... Нема даље од тога. То је врх. Да има нешто више, било би супер“, додаје кроз смех.

■ Микојан Безбрадица ■

улога са репертоара матичног театра даје незаобилазан допринос класичном балету и савременој игри у нашој земљи. Захваљујући тим квалитетима, овај уметник непресушног талента и енергије, освојио је и многа престижна признања попут Награде „Димитрије Парлић“, Награде Фондације Милорад Мишковић, „Терпсихоре“...

Ових дана, београдска публика могла је да ужива у његовим креацијама на Великој сцени у „Крцку Орашчићу“, једном од најпопуларнијих балетских наслова са редовног репертоара Националног театра и представи којом се оживљава дух новогодишњих и божићних празника. У том класичном балетском спектаклу, урађеном на музику Петра Иљича Чајковског, у кореографији и режији Константина Костјукова, а чију основу чини бајковита божићна авантура, заснована 1816. године на причи Е.Т.А. Хофмана „Крцко Орашчић и краљ мишева“, наш саговорник тумачи насловну улогу.

„Ово је, у техничком смислу, најзахтевнија од свих улога које сам играо током досадашње каријере, док је по стилу, са уметничке стране гледано, „обична“ класика, каже у разговору за „Позоришне новине“ Веселиновић, који поменуто ролу, од премијере 18. марта 2014. године,

Од улога које играм у Народно позоришту, издвојио бих три које су ми посебно драге. То је Арман Дивал у „Дами с камелијама“, Базил у „Дон Кихоту“ и Принц Зифрид у „Лабудовом језеру“. У њом чувеном балету Пејтра Иљича Чајковског играм и као јосић у Македонској ојери и балету у Скопљу, наравно, у другој режији и кореографији. Поверена ми је улога Грофа Ројбарша и, заиста, сваки њих док је играм, осећам се веома лепо.

што јесте - уметност која покретом преноси емоције које људе чине срећнима. Такође, драга ми је и због тога што је то представа за младе играче. Добро је да имамо један тако јак наслов кроз који они могу да пролазе и стичу искуство, пре него што уђу у неке представе које су у уметничком смислу више захтевне као „Лабудово језеро“, „Жизела“...

Овај солиста са изразитим лирским играчким профилом, за кога критика каже да га одликује сигурна техника и сценска племенитост, освојио је током досадашње каријере бројна признања.

„Награде су веома значајне за сваког уметника, нарочито на

Када сам пре тридесетак дана дошла у Народно позориште, ситуација је била да нема директора Дrame. Одлучила сам се за Тању Шљивар која је била студент генерације на Факултету драмских уметности. Ја сам јој предавала и могу да кажем да је била изванредна у свакој области деловања, рекла је Ивана Вујић, помињући награђиване комаде Тање Шљивар „Пошто паштета?“, „Режим љубави“ и друге који су извођени у Србији и иностранству, највише у Немачкој.

Истичући прегалаштво Тање Шљивар, интелектуалну радозналост и добре контакте са Европом, Ивана Вујић је изјавила да је са поносом изабрала веома образовану и веома даровиту младу жену.

„Сматрам да је наша основна дужност да младим људима дамо простор за рад и стварање, да не иду другде него да свој рад и дар упрегну овде, да наше куће заблестају“, рекла је Ивана Вујић.

Тања Шљивар је захвалила на поверењу које за њу значи част и одговорност, „нарочито у односу на претходна дешавања“.

„Ивана Вујић истиче подршку младима, али она је тек друга жена управница Народног позоришта тако да је овде битан и родни аспект“, рекла је Тања Шљивар.

Драма ће у наредном периоду, како је раније и планирано, премијерно извести „Нечисту крв“ Боре Станковића и Шекспиров „Сан летње ноћи“, док нови наслови још нису прецизирани.

Тања Шљивар је приметила да Народно позориште, као национални театар, има своје задатке у погледу репертоара, а она би волела да постане и модел по добром функционисању.

„Не мислим само на материјалне услове, него на то да се модели комуникације у кући мењају и да се инсистира на самообразовању сваког члана ансамбла“, рекла је она.

Сцена „Раша Плаовић“, како је додала, биће посвећена преиспитивању канона и откривању новог, али и нечег већ постојећег, а занемареног, као што је дело списатељице Биљане Јовановић која је стварала када и Данило Киш и Мирко Ковач.

На питање новинара упућено Тањи Шљивар да ли је била у контакту са глумцима који су тражили повратак смењеног директора Дrame Жељка Хубача, одговорила је Ивана Вујић, рекавши да је она „обавила разговоре са већином која је то желела“.

„У најпријатељскијем и најколегијалнијем разговору представила сам им планове и били су задовољни“, објаснила је Ивана Вујић.

Тања Шљивар је додала да Хубач остаје запослен на месту драматурга и додала да ће он бити „део тима као уметнички саветник и практичар“.

Као вредности за које ће се борити, Ивана Вујић је навела поштовање, људскост, рад, дисциплину и одлучност.

„Будућност Народног позоришта зависи од нас самих. Ово су велики ансамбли, од нашег рада зависи да ли ће нам бити боље или горе“, рекла је она, додајући да захваљује својим претходницима

на њиховом раду и резултатима.

Као нови пројекат, Ивана Вујић је најавила развој публике, чиме ће се бавити група младих редитеља и драматурга – Ана Константиновић, Ана Поповић, Теа Пухарић, Тијана Грумић и други, а посебан акценат биће на тинејџерима.

„У Народном позоришту карте се добро продају, то није проблем. Али морамо да се питамо ко је наша публика, ко ће овде долазити у наредних 50 година”, казала је Ивана Вујић, која је на питање о конкурсима за новог управника рекла да је ових дана Народно позориште добило нов Управни одбор и да ће све бити по закону, корак по корак...

Поред линије подршке младима, као важан аспект рада истакнуто је настојање да се Кућа позиционира на европској сцени, да склопи уговоре са националним театрима у Лондону и Паризу који му одговарају по профили, а наставиће и сарадњу са националним театрима у Будимпешти и у региону.

У плану је и позиционирање на светским фестивалима, довођење гостујућих редитеља...

Планирамо да код нас режира Кети Мичел из Лондона, једна од највећих европских звезда, а у фебруару долази драматург Емануел Шипер из групе Римини Протокол који ће држати радионице са глумцима, као и у оквиру пројекта за развој публике, рекла је Ивана Вујић, истичући значај усавршавања, личног развоја и

На крају свог обраћања, управница је поручила да су њена врата свима отворена за разговор и да ће саслушати све идеје и примедбе.

Директорка Опере Јасмина Трумбеташ Петровић најавила је за 23. март премијеру „Коштане” Петра Коњовића, под диргентском управом Ане Зоране Брајовић, у режији Југа Радивојевића.

Она је указала да је реч о необичном и веома захтевном оперском делу насталом по истоименом комаду Боре Станковића и подсетила да је последња представа „Коштане” била 19. октобра 1959. године.

Идеја је да се врате децје опере и матинеи, а да се у наредној сезони премијерно постави опера „Манон Леско”, рекла је Јасмина Трумбеташ Петровић, која је причала и први састанак са новом управницом, која јој је поклонила ружу.

„Народно позориште добија човека који поштује уметника, јаку жену која ће нас бранити. Тражиће дисциплину, рад и креацију. То ми је дало наду да ће наша кућа процветати”, рекла је она.

Константин Костјуков је изразио задовољство што је ових дана примљено пет играча и захвалио за то Ивани Вујић.

„Чим је дошла препознала је наш највећи проблем у ансамблу Балета, а то је кадровска политика. Ја се годинама борим, неки чланови су већ годинама били солисти, а још увек хонорарци. Управница

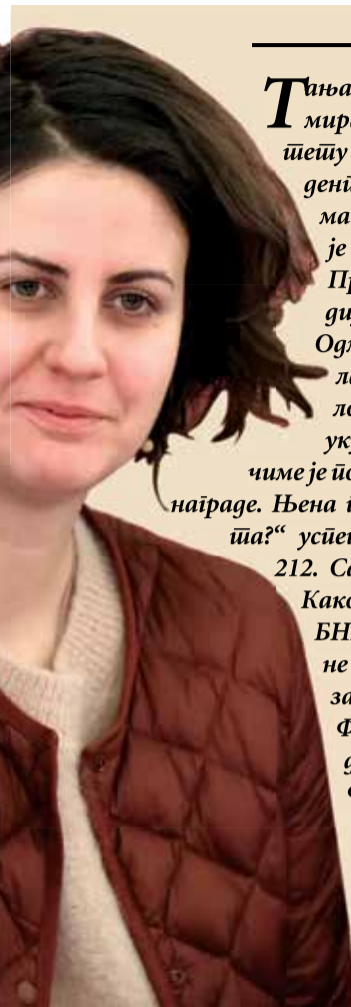
Он је најавио и обнову култног балета „Доктор Цекил и Мистер Хајд”, на музику Едварда Елгара и Драгољуба Ђуричића за који је кореографију, либрето и режију урадио Владимир Логунов.

Директор Музеја Народног позоришта Драган Стевовић најавио је план изложби за наредну годину поводом 200 година српског позори-

шта и десетогодишњице смрти првака Балета Радомира Вучића, учешће у Ноћи музеја, као и промену Прве поставке...

Стевовић је открио да би 26. новембра следеће године требало да буде постављена изложба „Шекспир на сцени Народног позоришта” која ће, како је истакао, објединити сва три сектора – Драму,

Оперу и Балет.

Тинја Шљивар је 2011. године дипломирала драматургију на Факултету драмских уметности као студенткиња генерације. Има и две мајстер дипломе - из драматургије на ФДУ у Београду (2013) и из Примењених позоришних студија у Гисену, Немачка (2017). Одмах након дипломирања добила је награду „Борислав Михајловић Михиз”, за дошаташње укупно драмско стваралаштво, чиме је постала најмлађа добитница ове награде. Њена прва драма „Пошто је њашта?” усвојено је израиљско у Ашдоду 2012. Са другом драмом „Гребање или Како се убила моја бака” у извођењу БНП-а из Зенице, освојила је бројне награде: „Слободан Селенић” за најбољу дипломску драму на ФДУ, „Петар Кочић” за најбољу драму на бањалучком Театар Фестивалу, награду „Миодраг Жалица” на Фестивалу БиХ драме у Зеници. Овај шекспирски постављен је још неколико пута у омладинским позориштима (Крајујевац, Мркоњић Град), и сценски чишћан на неколико језика (албански, немачки, српски, хрватски, њемачки) на различитим интернационалним фестивалима и сценама. За њену трећу драму „Ми смо они на које су нас родитељи узоравали”, такође у извођењу Босанској народној позоришта из Зенице, 2016. године добила је најзначајнију награду за драмско писање у Србији – „Стеријину награду” на фестивалу Стеријино позорје, као и награду „Миодраг Жалица”. Драма „Али град ме је шипио” сценски је чишћан на калонском језику, на фестивалу Драматургија кризе, у Барселони, а пре десетак дана је израиљско у Народној позоришту у Ужицу. Са драмом „Као и све слободне девојке” Шљивар је била номинирана за једну од најзначајнијих награда за развој нове драмске шекспирске на немачком јоворном подручју - Retzhofer Dramapreis. Драма је израиљско у Deutsches Theaterу Берлину, у априлу ове године, на немачком језику, а такође је награђена на фестивалу МЕСС у Сарајеву, први пут додељеном МЕСС маркет наградом за копродукцију.

Оперу и Балет.

Додао је да је Музеј ове године организовано посетило 1.500 туриста са речних крузера и поносно

најавио да је за идућу годину већ најављена 101 туристичка група, такође са крузера.

■ Р.П.Н. ■

стицања нових знања за сваког члана ансамбла Дrame, Опере и Балета.

Ивана Вујић рекла је и да жели да оснује Фондацију Народног позоришта како би се кроз интеграцију приватног и државног предузетништва оснажили фондови националног театра.

У плану је и радионица на Доњем Дорћолу, у почетку као амбијентална сцена, а касније и као трећа сцена Националног театра, рекла је Ивана Вујић.

Такође, осврнула се и на иницијативу претходног управника Дејана Савића да се гради нова зграда Опере преко пута Народног позоришта оценивши да је то, у сваком случају, потребно великом граду као што је Београд.

је одмах кренула у борбу и у контакте са Владом Републике Србије. Примили смо петоро младих и наставићемо са том акцијом. Балет је првенствено уметност младих”, рекао је Костјуков.

Ансамбл Балета чека велики пројекат – „Лабудово језеро”, четврта верзија у Народној позоришту, за коју ће костиме и декор радити прослављени италијански модни креатор, дизајнер, костимограф, икона модне индустрије и једно од највећих имена из првих генерација модних гуруа Ренато Балестра.

Костјуков је рекао да пројекат већ има одјека у италијанским медијима и да је циљ да се промовише наш балет ван граница земље.

IN MEMORIAM

„Копелија” за драгу Бубицу

Представу „Копелија”, одиграну 24. децембра, Народно позориште у Београду посветило је дугогодишњој сарадници Балета Љубинки Добријевић, кореографу и педагогу, која је преминула 18. децембра, у 85. години живота. Њена уметничка личност везана је за златни период чувене компаније Мориса Бежара у којој је дуго година наступала са супругом Петром Добријевићем. У богатој уметничкој каријери наступала је широм света и у

више мандата била директор у Скали у Милану, Визбадену, Цириху, Фиренци и Сарбрикену. Као

педагог изградила је и формирала бројне значајне балетске уметнице у Европи. Последњих година уметничког рада била је везана за Балет Народног позоришта где је радила као педагог, балет-мајстор и кореограф и поставила балете „Пакита”, „Франческа да Римини”, „Дуо” и „Копелија”. Њена људска топлина, знање и професионална прецизност увек су били дочекани са великом радошћу. Последњи поздрав нашој драгој Бубици од београдског Балета.

■ Б.К. ■

СТО ИЗВОЂЕЊА „СЕСУАЛНИХ НЕУРОЗА...“ И ДЕСЕТ ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ „ДЕРВИША И СМРТИ“

Представе које воли и публика и критика

На самом крају ове календарске године, у Драми су обележена два значајна јубилеја. Прошле седмице, тачније 20. децембра, на Сцени „Раша Плаовић“ стоти пут изведена је представа Лукаса Берфуса „Сексуалне неурозе наших родитеља“ у режији Татјане Мандић Ригонат, док је синоћ на Великој сцени, поводом десет година од премијере, одигран комад „Дервиш и смрт“, по тексту Меше Селимовића, у поставци Егона Савина.

Берфусов комад је сурова, интригантна прича о иницијацији једне младе жене у свет одраслих,

чила је и Нада Шаргин, а од 28. фебруара 2015. године, осим Вање Ејдус, Игора Ђорђевића и Добриле Стојнић, у подели су Вања Милачић (Дорина мајка), Зоран Ђосић (Дорин отац), Бојан Кривокапић (Дорин шеф) и Бранко Цвејић (Дорин доктор).

Комад се игра у преводу Бојане Денић, Маја Пелевић је драматург, Александар Денић сценограф, Милена Јевтић Ничева Костић костимограф, др Љиљана Мркић Поповић је била задужена за сценски говор, а Дамјан Кецојевић за сценски покрет.

„Сексуалне неурозе наших родитеља“, биле су најбоља представа у сезони 2007/08, а Вања

када је ухапшен и стрељан Мешин брат Шефкија Селимовић због намештаја који је узео из „заплењене непријатељске имовине“ како би опремио свој стан који је у току рата потпуно опљачкан. Управо та његова бесмислена смрт послужила је Мешу Селимовићу као лајт-мотив да напише причу о братској оданости и човековој илузији да је религијском догмом, у свету са репресивним механизмом власти, могуће одбранити истину.

Измештањем радње у не тако далеку прошлост, Савин је поставио једну ангажовану, политичку представу која оштрим тоном прича о послератном периоду Брозове Југославије у којој су, као централне фигуре, битисали разни „партијски другови“ који су, захваљујући својој тренутној моћи, били у ситуацији да олако одлучују о животима појединца...

У премијерној подели били су Никола Ристановски (Ахмед Нурудин), Ненад Стојменовић (Мула Јусуф), Александар Ђурица (Бегунац-непознати), Љубомир Бандовић (Хасан Целебџија), Наташа Нинковић (Кадинаца), Борис Пинговић (Муселим), Зоран Ђосић (Ухода), Слободан Бештић (Кадинаца), Марко Николић (Хаџи Синанудин), Небојша Кундачина (Тамничар), Танасије Узуновић (Кара Заим), Дарко Томовић (Миралај Осман Бег), Миодраг

„Дервиш и смрт“

Кривокапић (Секретар), Марко Јанкетић (Младић), Игор Илић (Дервиш) и Жељко Гроздановић (Дервиш).

У међувремену, у представи трајно или повремено играју и Бојан Кривокапић, Бранко Јеринић, Александар Срећковић, Ивана Шћепановић, Душан Милосављевић, Милош Маријан...

У претходних десет година, на матичној сцени и бројним гостовањима у земљи и иностранству (Пожаревац, Крагујевац, Нови Сад, Ужице, Зеница, Марибор, Копар, Ријека, Пула, Подгорица, Скопље, Будимпешта, Беч...) комад је видело близу 50.000 гледалаца.

Осим публике, речи хвале за „Дервиш и смрт“, овенчан са око двадесетак престижних награда

које су додељене представи, редитељу Егону Савину, Љубомиру Бандовићу, али највише тумачу насловне улоге Николи Ристановском (међу којима су и „Раша Плаовић“ и Стеријина награда за глуму) нису штедели ни критичари.

Жељко Јовановић је, између осталог, оценио да је ова представа „која ће ући у анале нашег театра по својој прецизности, редитељској инвентивности и глумачким креацијама, као што је улога Ахмеда Нурудина Николе Ристановског“, док његов колега Владимир Стаменковић сматра да је „Дервиш и смрт“ изванредан комад у којем су „све компоненте – глума, сценографија, осветљење, музика – плодотворно усаглашене“.

■ М. Безбрадица ■

Управница Ивана Вујић уручује торту Вањи Ејдус после стотог извођења „Сексуалних неуроза наших родитеља“

односно њеном суочавању с друштвеном стварношћу.

У средишту радње је девојчица Дора, која је због психичког обољења годинама била изолована од свега. Њен први прави сусрет са светом одраслих почиње оног тренутка када њени лекари одлуче да прекину терапију лековима...

За разлику од већине европских поставки у којима се кроз лик Доре разматра однос друштва према ментално заосталој деци, у режији Тање Мандић Ригонат, која је урадила и избор музике, главна јунакиња није илустрација једне конкретне болести или менталне поремећености, већ уметничка слика особе која је приморана да се прилагоди друштву.

Представа је премијерно изведена 30. априла 2008. године, а у подели су били Вања Ејдус (Дора), Игор Ђорђевић (Фини господин), Душанка Стојановић Глид (Дорина мајка), Слободан Бештић (Дорин отац), Милош Ђорђевић (Дорин шеф), Миодраг Кривокапић (Дорин доктор) и Добрила Стојнић (Жена, шефова мајка).

Једно време, улогу Доре тумачила је и Нада Шаргин, а од 28. фебруара 2015. године, осим Вање Ејдус, Игора Ђорђевића и Добриле Стојнић, у подели су Вања Милачић (Дорина мајка), Зоран Ђосић (Дорин отац), Бојан Кривокапић (Дорин шеф) и Бранко Цвејић (Дорин доктор).

Ејдус је добила Награду Народног позоришта и признање за глумицу вечери на Бориним данима у Врању. Наредне године, на Међународном фестивалу малих сцена у Риједи, Нада Шаргин је освојила Награду стручног жирија „Вељко Маричић“ за најбољу женску улогу и Награду „Медитеран“, коју додељује ријечки „Нови лист“, док је Игору Ђорђевићу припала Награда „Вељко Маричић“ за најбољу епизодну улогу.

На матичној сцени и гостовањима, представу је до сада видело око 18.000 гледалаца.

Значајан јубилеј, десет година од премијере, синоћ је на Великој сцени обележила и драма „Дервиш и смрт“, према истоименом роману Меше Селимовића, по драматизацији Борислава Михајловића Михиза, у адаптацији и режији Егона Савина.

За разлику од романа, у којем се радња дешава током периода османлијске владавине, у овој поставци одвија се у много ближеј прошлости.

Реч је о педесетим годинама прошлог века, односно о времену

IN MEMORIAM

Оливера Гаврилов Стојиљковић

Напустила нас је уметница изузетне енергије и упечатљивог израза на сцени - Оливера Гаврилов Стојиљковић. Преминула је после тешке болести, 17. децембра, у 41. години, а сахрањена два дана касније, на београдском гробљу Лешће. Последњем испраћају присуствовали су чланови поро-

лице, пријатељи и бројне колеге.

Средњу Балетску школу у Новом Саду завршила је 1995, а потом је уписала студије на Универзитету БК у Београду, на одсеку за класичан балет.

Дипломирала је четири године касније, 3. новембра 1999, у класи професорке Зоје Беголи.

Балетску каријеру започела је 1995. године у Српском народном позоришту у Новом Саду у којем је остала до краја августа 1997. године.

Од 1. септембра исте године постаје стална чланица ансамбла Балета Народног позоришта у Београду.

Током каријере остварила је веома запажене улоге у представама „Жизела“, „Лабудово језеро“, „Дон Кихот“, „Успавана лепотица“, „Шехерезада“, „Самсон и Далила“, „Нечиста крв“...

Оливера Гаврилов је рођена 23. фебруара 1977. године у Новом Саду.

■ Р.П.Н. ■

„СОЛУНЦИ ГОВОРЕ“ ИЗВЕДЕНИ ПОВОДОМ 150 ГОДИНА НП И СТО ГОДИНА ОД ПРОБОЈА СОЛУНСКОГ ФРОНТА

Потресна сећања храбрих српских бораца

Поводом два значајна јубилеја - 150 година Народног позоришта у Београду и сто година од пробоја Солунског фронта, представа „Солунци говоре“, по

ке у сукобима са аустроугарским, немачким и бугарским војним јединицама, дочарали су кроз своје улоге Лепомир Ивковић, Гојко Балетић, Бошко Пулетић, Саша Симовић, Стефан Квачевић, Дарко Ивић, Срђа

октобра 1915. (Иван Босиљчић), потом проглас Црногорцима од краља Николе Петровића, који је наредио да се не сме допустити да аустроугарске и немачке снаге нападну с бока српску војску у повлачењу, што црногорска војска није дозволила (Миодраг Радовановић Мргуд) и инсерт у којем Арчибалд Рајс говори о својим опажањима о Србима и њиховој храбрости истовремено их саветујући шта и како да раде у миру (Танасије Узуновић).

У представи су коришћени тонски снимци говора Васе Пантелића (казивао заповест мајора Гавриловића и „Плаву гробницу“ Милутина Бојића), црквеног појања у извођењу Оливера Њега и Вукашина Савића, као и поруке српске мајке коју је

казивала Бранка Зорић Васовић.

Уочи почетка ове документарне драме, након што су поздравиле публику, о некадашњој култној представи истог назива, говориле су управница Националног театра Ивана Вујић и редитељка Мурусидзе, у чијој режији је и праизведена - 30. децембра 1981. године у Народном позоришту у Београду на тадашњој Сцени „Круг 101“.

До 2001. године представа је изведена више од 350 пута, а улоге су тумачили Бранка Зорић Васовић, Лепомир Ивковић, Гојко Балетић, Тихомир Арсић, Синиша Ђопић, Бошко Пулетић, Драган Оцокољић, Радован Миљанић и Вукашин Савић.

Сценографију је урадио Ерих Декер, костиме је креирала Љиљана Орлић, а избор музике био је поверен Звонимиру Јовчићу.

Поводом 100. годишњице Првог светског рата, на иницијативу недавно преминулог директора Академије уметности Душана Ђоковића представа је премијерно обновљена 6. априла 2014. у Бањалуци са младим глумцима студентима Академије уметности из Београда и Бања Луке, а потом је, три недеље касније, 26. априла изведена и на Сцени „Раша Плаовић“.

Нова поставка разликује се од представе праизведене пре 37 година у томе што јој је драмским поступком дат временски оквир.

Уметнички сарадник редитеља је Бранка Зорић Васовић, сценографију је урадио Драган Стојков, а костиме Драгана Пурковић Мацан.

■ М.Б. ■

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

тексту Антонија Ђурића, у драматуршкој обради и режији Цисане Мурусидзе, изведена је 7. децембра на Сцени „Раша Плаовић“.

Потресна сећања храбрих српских бораца на пресудне бит-

Ђелогрлић и Ивана Станчев.

У оквиру видео-пројекције, презентован је ратни проглас регента Србије Александра Карађорђевића од 29. јула 1914. године и његова заповест од 6.

Васе Пантелића (казивао заповест мајора Гавриловића и „Плаву гробницу“ Милутина Бојића), црквеног појања у извођењу Оливера Њега и Вукашина Савића, као и поруке српске мајке коју је

ВЛАДИМИР ЈОВАНОВИЋ: ПЕТИ ЧИН - ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ (6)

ФЕЉТОН

Сјајна глумица и врсна вокална уметница

Премијерно поставком оперете „Слепи миш“ Јохана Штрауса на сцени београдске Опере, 17. марта 1982, којом је дириговао Николај Жличар, Гордана је добила прилику да још једанпут освоји публику својом гласовном и глумачком сугестивношћу и урођеним смислом за хумор. Као партнерка Радмиле Смиљанић (Розалинда), Јове Рељина (Ајзенштајн), Николе Митића (Доктор Фалке), Олге Милошевић (Принц Орловски) и Миливоја Петровића (Алфред), она је „изврсно одиграла улогу собарице Аделе, гласовно беспрекорно, са шармом у маниру праве субрете“ („Књижевне новине“, Београд, 22. IV 1982) и била веома заслужна што је те вечери остварена одлична представа.

Од укупно четрдесет једне представе „Слепог миша“ у којима је наступила као Адела, она је ову улогу двадесет шест пута играла у Сплиту и четири пута у Новом Саду. На премијери у Сплиту, 21. децембра 1984, као једина гошћа у представи „тумачила је лик Аделе одлично и цјеловито, с пјевачком

лежерношћу и окретном сценском игром“ („Слободна Далмација“, Сплит, 24. XII 1984), док је на премијери у Новом Саду, 19. маја 1987, остварила ту улогу „у срећном споју мелодије и глуме, доиста у маниру позоришта којем се верује“ („Борба“, Београд, 21. V 1987). Последњи пут се појавила као Адела у представи „Слепи миш“ у Сплиту, 5. јануара 1989. године.

Када је на сцени код Споменика 28. новембра 1992. премијерно изведена нова поставка Штраусовог „Слепог миша“ под диригентском палицом Оскара Данона и са Горданом Јевтовић у улози Розалинде, она је као партнерка Предрага Протића (Ајзенштајн), Зорана Александрића (Доктор Фалке), Милане Китић (Принц Орловски) и Миливоја Петровића (Алфред), „са искуством тумача великог броја комичних ликова, своју Розалинду приближила типич-

У улози Микаеле, „Кармен“ са Педром Лавиргом, Ковент Гарден, 1975

но нашем, стеријинском типу, заблеставши у технички захтевној арији мађарске грофице у другом чину“ („Политика“, Београд, 3. XII 1992). У тој улози наступила је укупно тридесет три пута на сцени Народног позоришта у Београду, последњи пут 24. децембра 1997. године.

Извођењем обновљене Пучинијеве опере „Мадам Батерфлај“ у београдском Народном позоришту, 17. марта 1990, београдска Опера је обележила два јубилеја:

седамдесет година од свог првог приказивања ове „опере суза“ на сцени Мањежа и две деценије уметничког рада своје првакиње Гордане Јевтовић Минов, која је те вечери први пут певала улогу Ђо Ђо Сан. Наступајући у новом младодрамском сопранском фаху, под диригентским вођством Душана Миладиновића и као партнерка Румена Дојкова (Пинкертон), Зорана Александрића (Шарплес) и Олге Савовић (Сузуки), Гордана је у тумачењу судбине мале јапанске гејше показала сву лепоту и особености свога лирског сопрана, али и своје до тада неисказане драмске „резерве“, префињену музикалност, гласовну суптилност и техничку спремност да ову тешку улогу беспрекорно изваја.

Дуготрајним аплаузима на отвореној сцени и на крају представе који су многи у публици дочекали са сузом у оку, одуше-

вљено препуно гледалиште нашег националног театра захвалило је Гордани Јевтовић за две деценије њеног изузетно успешног уметничког присуства на београдској оперској сцени, за њене незаборавне креације Оскара, Розине, Ђилде, Микаеле, Мими, Виолете, Маргарете и Сузана, као и за „узбудљиво, дубоко доживљено тумачење лика Ђо Ђо Сан сјајне глумице и врсне вокалне уметнице чија музикалност доминира, чије фразе плене лепотом и заљубљеношћу, чија појава, глас, мимика, глума и израз стоје у савршеној хармонији“, како је написала музичка критичарка Бранка Радовић у „Борби“ од 21. марта 1990. године. Последњи, двадесет четврти пут била је нежна, страсна, трагична мала Јапанка 22. децембра 1999, када се са пригушеним јецајима опростила од београдске публике и „дасака које живот значе“.

За креацију Ђо Ђо Сан Гордана је добила Награду УМУС-а (1990) и Награду Народног позоришта у Београду за најбоље остварену улогу у представама београдске Опере у сезони 1989/90. године.

(наставиће се)

СЕЗОНА 2018/19.

ЈАНУАР 2019.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЈАН	ЧЕТ.	ПЕПЕЉУГА
03.	19.30	опера Ђоакина Росинија
04.	19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга
05.	19.30	СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија
08.	19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића *
09.	19.30	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса
10.	19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Вокија Костића
11.	19.30	РИЧАРД ТРЕЋИ драма Вилијама Шекспира
12.	19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
13.	20.00	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ
14.	18.00	КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ
15.	19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског
16.	19.30	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија
17.	19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепе Вердија
18.	19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
19.	19.00	АИДА / са гостом опера Ђузепе Вердија
20.	19.30	РОДОЉУПЦИ / 50-та представа комедија Јована Стерије Поповића
21.	19.30	ИВАНОВ драма А. П. Чехова
22.	19.30	ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ балет по мотивима романа М.Павића, копродукција са Опером и театром Мадленианум
23.	19.00	ТОСКА / са гостом опера Ђакома Пучинија
24.	19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског
25.	19.30	МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера
26.	19.30	БАЛ ПОД МАСКАМА опера Ђузепе Вердија
27.	20.00	СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА
28.	19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића *
29.	19.30	КОПЕАИЈА балет Леа Делиба
30.	19.00	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа
31.	19.30	КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића
ФЕБ	ПЕТ.	ДЕРВИШ И СМРТ
01.	19.30	Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
02.	19.30	ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гастана Доницетија
03.	19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
05.	19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ / са гостом балет П. И. Чајковског
06.	19.30	РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија

ПЕТ.	КОВАЧИ	ЈАН
04.	20.30	комедија Милоша Николића
05.	20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
08.	20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић
09.	20.30	ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
10.	20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
11.	20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција
12.	20.30	БОЛИВУД мјузикла по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
14.	20.30	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ драма Федерика Гарсије Лорке
15.	20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
16.	20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља
17.	20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Н. Толстоја
18.	20.30	ФРЕНКИ И ЦОНИ романтична комедија Т. Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор
19.	20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
20.	20.30	ДОБРИ ЧОВЕК по тексту дневника Б. Нушића, гостује Театар „Балкан нови покрет“ ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића
21.	20.30	НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камиија
22.	20.30	ЕЛЕКТРА драма Данила Киша
23.	20.30	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса
24.	20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја
25.	20.30	БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача
26.	20.30	НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа
27.	20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
28.	20.30	КРУНИСАЊЕ ПОПЕЈЕ опера Клаудија Монтевердија, у оквиру међународног фестивала <i>Rossi fest</i>
29.	20.30	ДЕВЕДЕСЕТЕ драма Горана Миленковића
30.	20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића *
31.	20.30	НА ДНУ драма Максима Горког
01.	20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја
02.	20.30	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симоновића
03.	20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита
04.	20.30	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића, испит II године глуме Факултета савремених уметности
05.	20.30	НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа

* У СЛАВУ НУШИЋА - 81 година од смрти господина Бранислава Нушића

08.01. ГОСПОЂА МИНИСТАРКА, комедија Бранислава Нушића
28.01. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА, комедија Бранислава Нушића
30.01. СУМЊИВО ЛИЦЕ, комедија Бранислава Нушића

ГОСТОВАЊА

29.01. СИРАНО - Студентски град у Београду

СРЕЋНИ БОЖИЋНИ И НОВОГОДИШЊИ ПРАЗНИЦИ

www.narodnpozoriste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, в. д. управника | Уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Јасмина Урошевић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотографи Виценцио Жакнић, Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

вечерње
НОВОСТИ